

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 105/2019-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 27. marca 2019 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], t. č. v Ústave na výkon väzby [REDAKOVANÉ] zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Dopirákom, Lermontovova 14, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Tos 123/2018 z 27. decembra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. februára 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením

Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Tos 123/2018 z 27. decembra 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že 26. mája 2018 v čase o 4.45 h došlo k obmedzeniu osobnej slobody sťažovateľa podľa § 85 ods. 2 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) v súvislosti s fyzickým útokom sťažovateľa uskutočneným 26. mája 2018 v čase približne o 4.40 h na Obchodnej ulici 2 v Bratislave voči poškodenému [REDACTED], štátnemu občanovi Filipínskej republiky (ďalej len „poškodený“). Dôvodom zadržania sťažovateľa bola obava z pokračovania v trestnej činnosti. Po vypočutí sťažovateľa mu bolo vznesené obvinenie pre zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Po výsluchu svedka a svedkýň, ktoré boli prítomné pri útoku, podal vyšetrovateľ Krajského riaditeľstva Policajného Zboru v Bratislave (ďalej len „vyšetrovateľ Policajného zboru“) 27. mája 2018 podnet na podanie návrhu na vzatie obvineného do väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Následne, ešte v ten istý deň, vydal prokurátor príkaz na prepustenie obvineného zo zadržania s odôvodnením, že dôvody zadržania u obvineného pominuli. Dňa 31. mája 2018 poškodený zraneniam z fyzického útoku podľahol.

3. V dôsledku uvedeného bol sťažovateľ vyšetrovateľom Policajného zboru 1. júna 2018 o 15.00 h opätovne zadržaný, a to postupom podľa § 86 ods. 1 Trestného poriadku, keďže u sťažovateľa boli vzhliadnuté dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku. Ako dôvod zadržania je priamo v zápisnici o zadržaní obvineného uvedená „*zmena právnej kvalifikácie skutku na zločin zabitia podľa § 147 ods. 1 Trestného zákona*“, pričom skutok je počnúc 1. júnom 2018 právne kvalifikovaný ako zločin zabitia podľa § 147 ods. 1 Trestného zákona. Dňa 2. júna 2018 o 8.30 h podal vyšetrovateľ Policajného zboru podnet na podanie návrhu na vzatie obvineného do väzby a následne 3. júna 2018 o 12.45 h podal prokurátor návrh na vzatie sťažovateľa do väzby z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku s poukazom na zmenu právnej kvalifikácie skutku na zločin zabitia podľa § 147 ods. 1 Trestného zákona. Sudca

pre prípravné konanie uznesením č. k. 2 Tp 36/2018-18 zo 4. júna 2018 vzal sťažovateľa do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. V súvislosti s opätovným obmedzením osobnej slobody sťažovateľa dospel sudca pre prípravné konanie k záveru, že smrť poškodeného je natoľko závažným zásahom do samostatnej štruktúry skutku, ktorý je obvinenému kladený za vinu, že tento fakt, okrem zmeny právnej kvalifikácie, odôvodňuje možnosť postupu polície a prokuratúry, teda opakovane zadržanie obvineného a nový návrh na väzbu aj z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

4. Sťažovateľ ďalej uviedol, že 28. november 2018 bol posledný deň, keď mohol prokurátor v zmysle § 76 ods. 2 Trestného poriadku podať obžalobu bez toho, aby musel obvineného v posledný deň 7-mesačnej lehoty väzby prepustiť na slobodu. Prokurátor doručil obžalobu 28. novembra 2018 v čase o 17.30 h zamestnancovi stálej služby okresného súdu, mimo podateľňu súdu, pričom až 29. novembra 2018 bola obžaloba prokurátora sudcom pre prípravne konanie doručená do podateľne okresného súdu.

5. Sťažovateľ dal zároveň ústavnému súdu do pozornosti, že 27. novembra 2018 podal žiadosť o prepustenie z väzby. O danej žiadosti rozhodol sudca pre prípravné konanie uznesením z 19. decembra 2018 tak, že sťažovateľ bol prepustený z väzby na slobodu. Sudca pre prípravné konanie daným uznesením v podstatnom uviedol, že žiadosť obvineného o prepustenie z väzby bola dôvodná. Po jeho prvom výsluchu bol obvinený na základe príkazu prokurátora prepustený zo zadržania na slobodu a nebol daný návrh na jeho vzatie do väzby. Zároveň konštatoval, že po zmene právnej kvalifikácie skutku vyšetrovateľ nevyužil zákonné prostriedky na zabezpečenie účasti obvineného na výsluchu, ale tento bol zadržaný priamo uňho doma, následne bol podaný návrh na jeho vzatie do väzby, ktorému súd vyhovel. Podľa názoru súdu postup sudcu pre prípravné konanie pri vzatí obvineného do väzby nebol správny. Na obvineného pôvodne nebol podaný návrh na jeho vzatie do väzby a skutkové okolnosti sa zmenili iba v tom, že poškodený svojím zraneniam podľahol. Podľa názoru okresného súdu táto skutočnosť nemôže byť dôvodom na vzatie obvineného do väzby, a to ani s ohľadom na zmenenú právnu kvalifikáciu skutku. Okresný súd ďalej poukázal na skutočnosť, že z hľadiska princípu zdržanlivosti, primeranosti, subsidiarity, proporcionality a fakultatívnosti musí byť zadržanie obvineného

nevyhnutné pre dosiahnutie účelu trestného konania a najmä neodkladné, a nie účelové, ako to podľa názoru okresného súdu bolo v danom prípade.

6. Sťažovateľ v danej súvislosti upriamil pozornosť ústavného súdu na to, že okresný súd v tomto uznesení vyslovil právny názor, že postup orgánov činných v trestnom konaní bol porušením základných ústavných práv obvineného vyplývajúcich z čl. 17 ods. 2 a 3 ústavy, ustanovení § 86 ods. 1 Trestného poriadku, absolútnym nerešpektovaním princípu právnej istoty, a s tým spojeným princípom predvídateľnosti práva a jednoznačne účelovým zákonom obchádzajúcim postupom. S týmto právnym názorom okresného súdu sa sťažovateľ stotožňuje.

7. Prokurátor napadol uznesenie okresného súdu sťažnosťou, o ktorej rozhodol krajský súd napadnutým uznesením z 27. decembra 2018 tak, že uznesenie okresného súdu zrušil v celom rozsahu, sťažovateľa ponechal vo väzbe, jeho žiadosť o prepustenie z väzby zamietol a nenahradil ju dohľadom probačného a mediačného úradníka. Krajský súd dôvodnosť opätovného zadržania sťažovateľa videl v podstatnej zmene okolností dôležitých pre základ väzobného stíhania, ktorá spočívala v tom, že orgány činné v trestnom konaní sa dozvedeli o konaní páchatel'a jeho priamym pozorovaním na videozázname, z čoho mali možnosť autentickejšie vyhodnotiť rizikové faktory vyplývajúce z osoby obvineného v zmysle agresivity a podrobnejšie informácie o mechanizme útoku, ktorý tiež vypovedá o osobe útočníka a jeho sklonoch. Krajský súd ďalej uviedol, že v čase prepustenia obvineného zo zadržania nebol prokurátorovi známy priebeh skutku a jeho následok v takej miere, ako to bolo v čase opätovného zadržania obvineného, hoci všetky okolnosti, na základe ktorých boli neskôr ustálené dôvody väzby, nastali už v čase skutku.

8. Sťažovateľ považuje napadnuté uznesenie krajského súdu za nepreskúmateľné a arbitrárne z dôvodu, že podľa jeho názoru nespĺňa zákonné náležitosti rozhodnutia, keďže jeho odôvodnenie nemá zákonnú oporu vo výroku, čo spôsobuje, že sťažovateľ je vo väzbe na základe nezákonného rozhodnutia, v dôsledku čoho boli porušené jeho základné práva a slobody. Podľa sťažovateľa je dané rozhodnutie taktiež v rozpore so zásadou kontradiktórnosti, bez náležitého odôvodnenia a v rozpore s ústavou.

9. Sťažovateľ opätovne poukázal na skutočnosť, že krajský súd druhé zadržanie sťažovateľa nepovažoval za bezdôvodné, čo podložil existenciou videozáznamu, ktorý predošlý prokurátor nemal k dispozícii. Podľa názoru krajského súdu orgány činné v trestnom konaní si práve na základe daného videozáznamu mohli vytvoriť autentickejší obraz o priebehu skutku a dôvodnosti väzobného stíhania sťažovateľa. Sťažovateľ však v danej súvislosti namieta, že v trestnom spise sa nenachádza informácia o dátume a čase, kedy bol videozáznam do trestného spisu doložený. Sťažovateľ taktiež spochybnil samotnú relevanciu videozáznamu ako rozhodujúceho dôkazu pri založení dôvodnosti trestného stíhania, a to poukázaním na svedecké výpovede svedkýň prítomných pri útoku (sťažovateľ časti výpovedí svedkýň v ústavnej sťažnosti citoval). Podľa názoru sťažovateľa prokurátor rozhodujúci o prepustení sťažovateľa na slobodu, ktorý nevzhladol existenciu dôvodov väzby a prepustil sťažovateľa zo zadržania, vychádzal najmä z uvedených svedeckých výpovedí, ktoré popisovali priebeh skutku a konanie sťažovateľa omnoho agresívnejšie a závažnejšie, ako boli v skutočnosti, a napriek tomu nevzhladol existenciu dôvodov väzby a prepustil sťažovateľa zo zadržania.

10. Je preto podľa sťažovateľa neakceptovateľné, aby sa ospravedlňovalo jeho opätovné bezdôvodné zadržanie pre ten istý skutok, pre ktorý bol predtým prepustený, existenciou dôkazu (videozáznamu), ktorý dôvodnosť väzobného stíhania v porovnaní s dovtedy známou dôkaznou situáciou v konečnom dôsledku oslabuje. Uvedené je navyše umocnené tým, že orgány činné v trestnom konaní ani súd nikdy neodôvodňovali dôvodnosť opätovného zadržania sťažovateľa získaním videozáznamu ako nového dôkazu umožňujúceho autentickejšie vnímať osobu sťažovateľa, a tým posúdiť dôvodnosť väzobného stíhania. Sťažovateľ je toho názoru, že daná skutočnosť nebola prezentovaná preto, že orgány činné v trestnom konaní disponovali daným videozáznamom už v čase prepustenia sťažovateľa, a zároveň vedeli, že predmetný videozáznam dôvodnosť väzobného stíhania oslabuje.

11. Poukazujúc na judikatúru ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva sťažovateľ konštatoval, že jeho väzba je neústavná, resp. ústavne neudržateľná. Neústavné je podľa neho rozhodnutie krajského súdu a v prípade nastolenia ústavnosti by muselo

byť toto rozhodnutie zrušené a následne by mal byť sťažovateľ prepustený na slobodu. Tento argument sťažovateľ zastáva i z toho dôvodu, že v prípade, ak by bola väzba v priebehu tohto konania predĺžená, nemožno neústavné rozhodnutie konvalidovať rozhodnutím o predĺžení lehoty väzby.

12. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd po prijatí jeho ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie vo veci samej rozhodol tak, že vysloví porušenie čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, ako aj čl. 5 ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, napadnuté uznesenie zruší a krajskému súdu prikáže, aby sťažovateľa bezodkladne prepustil na slobodu.

II.

13. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

14. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

15. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

16. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

d) ktorý je neprípustný,

e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

f) ktorý je podaný oneskorene,

g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

17. Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

18. Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

19. Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

20. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

21. Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

22. Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

23. Podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody v súlade s ustanoveniami odseku 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci a má byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Prepustenie sa môže podmieniť zárukou, že sa dotknutá osoba ustanoví na pojednávanie.

24. Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

25. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

26. Poukazujúc na svoju ustálenú judikatúru ústavný súd konštatuje, že väzba je najzávažnejším zásahom do osobnej slobody a do práv obvineného. Keďže ide o najzávažnejší zásah, vyžaduje po celý čas súdnu kontrolu ústavnosti a zákonnosti (III. ÚS 26/01). Je výsostným právom, ale aj povinnosťou všeobecného súdu dbať o to, aby doba väzby obvineného neprekročila nevyhnutnú hranicu. Z tohto dôvodu všeobecný súd musí skúmať všetky okolnosti spôsobilé vyvrátiť alebo potvrdiť existenciu skutočného verejného záujmu odôvodňujúceho so zreteľom na prezumpciu neviny výnimku z pravidla rešpektovania osobnej slobody a uviesť ich v rozhodnutiach o žiadostiach obvineného o prepustenie na slobodu (Toth c. Rakúsko z 12. 12. 1991). Obvinený držaný vo väzbe musí mať možnosť v primeraných intervaloch žiadať o súdnu kontrolu zákonnosti väzby (Bezicheri c. Taliansko z 25. 10. 1989) vrátane možnosti žiadať, aby jeho väzba bola nahradená zárukou.

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

27. Ústavný súd pred samotným posúdením opodstatnenosti sťažnostných námietok sťažovateľa konštatuje, že sťažovateľ medzi právami, ktorých porušenie namieta, označil aj základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

28. Podľa právneho názoru ústavného súdu vychádzajúceho zo svojej konštantnej judikatúry implicitnou súčasťou čl. 17 ústavy sú aj záruky práva na spravodlivé súdne konanie vyjadrené v čl. 46 ods. 1 ústavy obsahujúce základné procesné atribúty práva na osobnú slobodu, ktoré zahŕňajú aj právo na spravodlivé súdne konanie pri pozbavení osobnej slobody. Článok 17 ústavy týkajúci sa osobnej slobody obsahuje jej základné hmotné a tiež procesné atribúty vrátane práva na súdnu ochranu pri jej pozbavení, a preto na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe je aplikovateľné toto špeciálne ustanovenie o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenie o práve na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy). V rámci konania o väzbe preto nemôže dôjsť k porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy, keďže túto oblasť ochrany práv upravuje vo svojich ustanoveniach čl. 17 ústavy.

29. Napokon, z obdobných dôvodov potvrdzuje neaplikovateľnosť čl. 6 ods. 1 dohovoru na konanie o osobnej slobode aj Európsky súd pre ľudské práva, podľa ktorého sa na toto konanie priamo použijú ustanovenia čl. 5 dohovoru (napr. rozsudok vo veci De Wilde et al. v. Belgicko z 18. 6. 1971, séria A, č. 12, bod 76).

30. S prihliadnutím na uvedené ústavný súd považoval ústavnú sťažnosť v častiach namietajúcich porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru za zjavne neopodstatnenú (m. m. III. ÚS 682/2014), a preto ju aj v týchto častiach podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol.

31. Odhliadnuc od uvedeného ústavný súd pristúpil k ústavnému prieskumu napadnutého uznesenia krajského súdu v kontexte ostatných práv, ktorých porušenie

sťažovateľ namieta, t. j. základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru.

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru

32. Ústavný súd pri posudzovaní ústavných sťažností namietajúcich porušenie čl. 17 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej judikatúry, v zmysle ktorej čl. 17 ods. 2 ústavy vo vzťahu k väzbe obsahuje také práva, akými sú napríklad právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania (napr. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05), pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou (III. ÚS 7/00, I. ÚS 100/04). Z čl. 17 ods. 2 ústavy vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj počas ďalšieho trvania väzby. Zákonnosť väzby je zároveň determinovaná aj skutkovými okolnosťami, ktoré by svojou podstatou mali dať ratio decidendi (nosné dôvody) na uplatnenie vhodného zákonného ustanovenia. S touto konštatáciou úzko súvisí aj obsah základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy, z ktorého vyplýva oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich pre a proti väzbe, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy (obdobne III. ÚS 271/07).

33. Základné právo podľa čl. 17 ods. 2 ústavy vo svojom znení odkazuje na zákon, a preto pri posudzovaní otázky jeho rešpektovania alebo porušenia musí brať ústavný súd do úvahy zákonnú úpravu a jej aplikáciu príslušným orgánom. Rovnako aj z čl. 17 ods. 5 ústavy vyplýva, že do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom. Príslušná zákonná úprava obsiahnutá predovšetkým v Trestnom poriadku je tak integrálnou súčasťou ústavného rámca zaručenej osobnej slobody (II. ÚS 55/98). Obdobne aj čl. 6 ods. 1 dohovoru vyžaduje, aby k pozbaveniu osobnej slobody došlo „v súlade s konaním

ustanoveným zákonom“ a každé dohovorom prípustné pozbavenie osobnej slobody [čl. 5 ods. 1 písm. a) až f)] musí byť „zákonné“. Dohovor tu teda priamo odkazuje na vnútroštátne právo, a preto rešpektovanie tohto práva je integrálnou súčasťou záväzkov zmluvných štátov (Lukanov v. Bulharsko z 20. 3. 1997, bod 43). Obdobne aj podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru je predmetom súdneho prieskumu „zákonnosť“ pozbavenia osobnej slobody.

34. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta zákonnosť a ústavnú udržateľnosť väzby, pričom porušenie označených práv podľa ústavy a dohovoru vidí predovšetkým v tom, že mal byť bezdôvodne opätovne zadržaný pre ten istý skutok, pričom od jeho prepustenia na slobodu po jeho opätovné zadržanie nemalo dôjsť k žiadnej relevantnej zmene podkladov pre rozhodnutie o väzbe, len k zmene právnej kvalifikácie skutku. Podľa názoru sťažovateľa za zmenu relevantných podkladov nemožno považovať iba spresňovanie napr. následkov činu alebo skutkovej vety. Sťažovateľ v danej súvislosti poukázal na právny názor okresného súdu v uznesení z 19. decembra 2018 (ktorý bol znegovaný napadnutým uznesením krajského súdu), podľa ktorého opätovným zadržaním sťažovateľa došlo k porušeniu jeho ústavných práv.

35. Z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti vyplýva, že jeho právomoc na rozhodovanie vo väzobných veciach predpokladá výlučne skúmanie toho, či sa v konaní pred väzobnými súdmi dodržali ústavno-procesné princípy takého obmedzenia osobnej slobody, akým je väzba obvineného (II. ÚS 76/02, IV. ÚS 83/03, IV. ÚS 171/03). Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu výlučne vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

36. Rešpektujúc uvedené ústavný súd uvádza, že v súvislosti s opätovným zadržaním sťažovateľa bol oprávnený vykonať ústavnú kontrolu napadnutého uznesenia krajského súdu výlučne preskúmaním toho, či právny názor krajského súdu týkajúci sa opätovného zadržania sťažovateľa možno považovať za ústavne akceptovateľný a či nie je arbitrárny.

37. Krajský súd v napadnutom uznesení v súvislosti s opätovným zadržaním sťažovateľa v podstatnom uviedol:

«... Z citovaných ustanovení Trestného poriadku vyplýva, že legitimita zadržania podozrivého alebo obvineného (okrem prípadov postupu podľa § 204 a nasl. Trestného poriadku) musí byť založená na existencii dôvodov väzby, ktoré v každom štádiu skúma ten orgán, ktorý vykonáva prebiehajúci úkon podľa Trestného poriadku, a to na základe informácií a dôkazov, ktoré má v čase svojho rozhodovania k dispozícii. V čase obmedzenia osobnej slobody posudzuje prítomnosť väzobných dôvodov policajt (prípadne aj prokurátor udeľujúci predchádzajúci súhlas), následne v čase po vznesení obvinenia prokurátor a po podaní návrhu na vzatie do väzby sudca pre prípravné konanie, prípadne nadriadený súd. Každý z uvedených orgánov posudzuje dôvody väzby samostatne a v nadväznosti na to je zákonom splnomocnený vykonávať príslušné opatrenia či rozhodnutia v závislosti od toho, či dôvody väzby zistil alebo nie.

Citované ustanovenia Trestného poriadku výslovne nevyklúčujú opätovné zadržanie tej istej osoby podozrivej či obvinenej v tom istom trestnom konaní za ten istý skutok, dokonca je bežnou praxou, že k zadržaniu obvineného dochádza potom, čo bol v tej istej veci prepustený zo zadržania, alebo dokonca prepustený z väzby. Uvedené explicitne potvrdzuje § 71 ods. 3 Trestného poriadku upravujúci opätovné vzatie obvineného do väzby, ktoré je fakticky možné realizovať súdom len potom, čo dôjde k opätovnému zadržaniu či zatknutiu obvineného policajným orgánom.

V prejednávanom prípade bolo so zreteľom na dôvod prepustenia obžalovaného z väzby súdom prvého stupňa potrebné zodpovedať otázku, či od prepustenia obvineného do jeho opätovného zadržania došlo k takej zmene okolností, ktorá mala za následok vznik väzobných dôvodov za predpokladu, že dôvody väzby v čase prepustenia zo zadržania neboli dané, a tiež či došlo k procesnej chybe orgánu činného v trestnom konaní, ktorú v zmysle ustálenej judikatúry nemožno reparaovať zopakovaním celého procesu zadržania (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Tdo/42/2011).

Sťažnostný súd konštatuje, že v čase od prepustenia obžalovaného zo zadržania po jeho opätovné zadržanie zo skutkového hľadiska došlo k tej zmene, že poškodený podľahol zraneniam, ktoré utrpel pri skutku. Z právneho hľadiska došlo k zmene právnej kvalifikácie skutku na zločin zabitia podľa § 147 ods. 1 Trestného zákona. Z dôkazného

hľadiska sa zmenilo to, že do vyšetrovacieho spisu bol založený videozáznam zo skutku, ktorým orgány činné v trestnom konaní v čase prepustenia obvineného zo zadržania nedisponovali a nepoznali jeho obsah...

... orgány činné v trestnom konaní sa dozvedeli o konaní páchatel'a jeho priamym pozorovaním na videozázname, z čoho mali možnosť autentickjšie vyhodnotiť rizikové faktory vyplývajúce z osoby obvineného v zmysle agresivity, a podrobnejšie informácie o mechanizme útoku, ktorý tiež vypovedá o osobe útočníka a jeho sklonoch, vplynuli z konečného následku jeho konania, ktorý sa prejavil až po niekoľkých dňoch od skutku. Orgány činné v trestnom konaní, ale aj sudca pre prípravné konanie a súd, vždy hodnotia dôvody väzby výlučne na základe dôkazov a informácií, ktoré sú im známe, a ktoré sú zachytené v spisovom materiáli. V čase prepustenia obvineného zo zadržania nebol prokurátorovi známy priebeh skutku a jeho následok v takej miere, ako tomu bolo v čase opätovného zadržania obvineného, hoci všetky okolnosti, na základe ktorých boli neskôr ustálené dôvody väzby nastali už v čase skutku. Tvrdenie obhajoby prevzaté súdom prvého stupňa, že k žiadnej zmene skutku ani skutočností zakladajúcich väzobné dôvody nedošlo, považuje sťažnostný súd za príliš zjednodušené a nezohľadňujúce spôsob, akým sa realizuje vyšetrovanie a trestné konanie podľa Trestného poriadku. Ak by sme prijali argumentáciu súdu prvého stupňa, rezultovalo by z toho, že ak orgány činné v trestnom konaní v lehote do 48 hodín od zadržania neobjasnia všetky skutočnosti dôležité pre väzobné stíhanie ohľadom skutku či osoby obvineného, nemôžu neskôr zistené skutočnosti a dôkazy použiť, a to ani v prípade, ak je vážnym spôsobom ohrozená bezpečnosť občanov či iný dôležitý záujem chránený Trestným zákonom.

V uvedenej veci došlo nielen k zmene následku, ktorý je významným faktorom vyplývajúcim z intenzity konania páchatel'a a spresňujúcim rozsah alebo závažnosť činu, ale aj k zmene dôkaznej situácie, čo v plnej miere oprávňovalo vyšetrovateľa PZ k opätovnému zadržaniu obvineného a prokurátora k podaniu návrhu na vzatie obvineného do väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Hoci v sťažnostnom konaní nie je možné preskúmať právoplatné rozhodnutia súdov, pre úplnosť sťažnostný súd dodáva, že aj rozhodnutie sudcu pre prípravné konanie z hľadiska predmetu rozhodovania a lehôt neodporovalo žiadnemu ustanoveniu Trestného poriadku...»

38. Ústavný súd v súvislosti s opätovným zadržaním páchatel'a a následným rozhodovaním o väzbe konštatuje, že sa stotožňuje s uvedeným právnym názorom krajského súdu, že v danom prípade nedošlo k porušeniu označených práv. Za relevantné v preskúmvanej veci ústavný súd považuje to, že po prvom obmedzení osobnej slobody sťažovatel'a bezprostredne po útoku 26. mája 2018 bolo proti sťažovateľovi vznesené obvinenie pre zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že „*dňa 26.05.2018 v čase okolo 04:40 hod. na Obchodnej ulici č. 2 pred podnikom [REDAKOVANÉ] na mieste verejnosti prístupnom fyzicky napadol poškodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], v úmysle spôsobiť mu ťažkú ujmu na zdraví, a to tak, že obvinený pristúpil zozadu k poškodenému, ktorého chytil a hodil na zem, kde následne ho viac krát kopol do oblasti hrudníka a potom na zemi ležiacemu poškodenému kopol do oblasti hlavy, následkom čoho poškodený upadol do bezvedomia so zastavením srdca, a po privolaní rýchlej zdravotnej služby musel byť resuscitovaný, čím uvedeným konaním spôsobil poškodenému [REDAKOVANÉ] podľa predbežnej lekárskej správy traumy hlavy, krvácanie do mozgu, opuch mozgu, so stavom kardiopulmonálnej resuscitácie, čo si vyžiadalo hospitalizáciu s doposiaľ neurčenou dobou liečenia, s predpokladom trvania najmenej 42 dní*“. Ústavný súd pripomína, že v čase vznesenia daného obvinenia prokurátor vychádzal výlučne z informácií, ktorými bezprostredne po skutku disponoval, pričom súčasťou súdneho spisu nebol videozáznam zachytávajúci konanie páchatel'a (prokurátor disponoval len svedeckými výpoveďami opisujúcimi daný skutok). Následkom konania páchatel'a v danom momente nebola smrť poškodeného, ale jeho ťažká ujma na zdraví.

39. Ústavný súd v danej súvislosti uvádza, že námietku týkajúcu sa opätovného zadržania sťažovatel'a pre ten istý skutok nemožno v žiadnom prípade považovať za relevantnú. Ústavný súd zdôrazňuje, že v rámci konania o návrhu na vzatie obvineného do väzby (obdobne aj pri preskúmvaní podmienok na podanie uvedeného návrhu prokurátorom) sa skúma existencia dôvodov väzby, kde v rámci uvedeného preskúmvania sa skúma existencia jednak tzv. materiálnych, ako aj tzv. formálnych (nazývaných aj faktických) dôvodov väzby. Ako materiálne, tak aj formálne dôvody väzby musia byť

splnené kumulatívne, aby sudca pre prípravné konanie mohol vziať obvineného do väzby. Materiálne dôvody väzby spočívajú v zákonom a dôvodnom vedení trestného stíhania voči obvinenému a formálne dôvody väzby sú v Trestnom poriadku vymedzené v § 71 ods. 1 písm. a) až c).

40. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti v podstate namieta svoje opakované zadržanie v tej istej veci z dôvodu existencie rovnakých formálnych dôvodov väzby. Ústavný súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť na obsah zápisnice o zadržaní ČVS: ORP-640/SMS-B1-2018 z 26. mája 2018 a zápisnice o zadržaní ČVS: KRP-124/1-VYS-BA-2018 z 1. júna 2018. Z obsahov týchto zápisníc vyplýva, že kým 26. mája 2018 sa zadržanie obvineného (v tom čase tzv. podozrivého) viazalo na existenciu dôvodov tzv. preventívnej väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, zadržanie obvineného 1. júna 2018 sa viazalo nielen na existenciu dôvodov preventívnej väzby, ale aj tzv. útekovej väzby upravenej v § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku. Príkazom prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava I č. k. 2 Pv 365/18/1101-5 z 27. mája 2018 bol sťažovateľ prepustený zo zadržania, pričom z odôvodnenia predmetného príkazu vyplýva, že jeho zadržanie sa v predmetný deň viazalo na dôvody preventívnej väzby, pričom dôvody zadržania pominuli. Ako teda z uvedeného vyplýva, zadržanie sťažovateľa sa 1. júna 2018 viazalo aj na existenciu dôvodov tzv. útekovej väzby a len čiastočne bolo viazané aj na dôvody preventívnej väzby. Už len z toho dôvodu nie je možné namietané konanie orgánov činných v trestnom konaní označiť za *contra legem*, a teda aj *contra constitutionem*, keďže aj v prípade nemožnosti aplikácie zadržania z dôvodov preventívnej väzby bolo namietané zadržanie nesporne realizované aj z dôvodov tzv. útekovej väzby.

41. Nad rámec uvedeného ústavný súd konštatuje, že formálne dôvody väzby je nevyhnutné vykladať v nadväznosti na skutočnosti odôvodňujúce ich existenciu. Orgány činné v trestnom konaní sa pri zistení existencie akéhokoľvek dôvodu väzby nevyhnutne zaoberajú aj skutočnosťami, na základe ktorých je existencie a dôvodov väzby odôvodnená. Z uvedeného dôvodu sa preto v rôznom štádiu trestného konania môžu tieto skutočnosti meniť. I keď Trestný poriadok taxatívne vymenúva dôvody väzby, ktoré sa druhoivo dajú členiť na 3 skupiny, nie je možné považovať za totožný dôvod väzby taký dôvod, ktorý

je odôvodnený odlišnými skutočnosťami preukazujúcimi jeho existenciu, a to aj napriek jeho rovnakému formálnemu označeniu.

42. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že argumentáciu sťažovateľa týkajúcu sa jeho opätovného zadržania nevyhodnotil ako spôsobilú spochybníť ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia krajského súdu a nezistil, že by posudzované uznesenie bolo v danej časti svojvoľné či nedostatočne odôvodnené, a tým mohol zakladať dôvod na akýkoľvek zásah ústavného súdu.

43. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti (rovnako, ako aj v sťažnosti adresovanej krajskému súdu) namietal aj to, že obžaloba mala byť podaná oneskorene, a uviedol, že 28. november 2018 bol posledný deň lehoty, keď mohol prokurátor v zmysle § 76 ods. 2 Trestného poriadku podať obžalobu bez toho, aby musel obvineného v posledný deň 7-mesačnej lehoty väzby pustiť na slobodu. Obžaloba bola doručená daný deň o 17.30 h, avšak prokurátor ju doručil zamestnancovi stálej služby mimo podateľňu súdu a do podateľne bola doručená sudcom pre prípravné konanie až nasledujúci deň. Krajský súd sa v napadnutom uznesení vysporiadal aj s danou námietkou a v podstatnom uviedol:

„Obžalobu je v zmysle základných princípov procesného práva potrebné považovať za návrh, tzn. podanie, ktorým navrhovateľ iniciuje súdne konanie. Hoci právo podať obžalobu patrí výlučne prokurátorovi, ohľadom aktu podania obžaloby platia všeobecné ustanovenia Trestného poriadku pre podanie, keďže forma a spôsob podania obžaloby prokurátorom nie je špeciálne v Trestnom poriadku upravená. Lehota, do ktorej je potrebné podať obžalobu pri väzobnom trestnom stíhaní (alebo prepustiť obvineného z väzby), je upravená v § 76 ods. 2 Trestného poriadku na dni. Uvedené a ani iné ustanovenie zákona neuvádza, v akom časovom momente po jej fyzickom podaní má byť obžaloba spolu so spisom predložená zákonnému sudcovi, a preto nemožno akceptovať tvrdenie obhajoby, že z § 76 ods. 2 Trestného poriadku vyplýva, že obžaloba musela byť podaná na súde najneskôr dňa 28.11.2018 tak, aby náhodne pridelený sudca mal plných 20 pracovných dní na rozhodovanie o väzbe. Ak obhajoba dôvodí, že obžaloba nemala byť podaná zamestnancovi stálej služby v čase o 17:30 hod. pretože... je na prijímanie a evidenciu podaní adresovaných súdu určená podateľňa, sťažnostný súd uvádza, že Spravovací

poriadok, na ktorý sa obhajoba odvoláva, upravuje predovšetkým interné záležitosti práce súdu a jeho zamestnancov, rovnako ako rozvrh práce súdu, ktorý je interným riadiacim aktom záväzným pre zamestnancov súdu. Trestný poriadok ako predpis vyššej právnej sily, a z odlišného odvetvia práva, upravuje postup orgánov činných v trestnom konaní a súdov v trestnom konaní. Je zrejmé, že prijatím obžaloby stálou službou zriadenou na súde pre účely prijímania obžalôb a iných určených písomností v osobitných prípadoch, došlo k porušeniu interných súdnych pravidiel, čo ale nemožno stotožniť so záverom, že obžaloba nebola daného dňa na súde podaná. Prokurátorovi Trestný poriadok ukladá povinnosť podať obžalobu na príslušnom súde, čo znamená, že nemôže dôjsť k nepodaniu obžaloby, ak sa obžaloba a vyšetrovací spis dostali daný deň do dispozície súdu prostredníctvom jeho zamestnancov. Ani obhajobou spomenuté ustanovenie § 130 ods. 3 Spravovacieho poriadku neukladá povinnosť odovzdávať veci príslušné do registrov Tp a Ntt zamestnancovi stálej služby, ale určuje priamo sudcu pre prípravné konanie (prípadne zamestnanca určeného na oboznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami), čím sa nemá na mysli priame fyzické odovzdanie písomnosti sudcovi pre prípravné konanie, ale sleduje sa cieľ, aby sa obžaloba dostala do dispozície súdu, resp. sudcu. Opodstatnenosti tejto argumentácie prisvedčuje aj znenie § 63 ods. 6 písm. b) Trestného poriadku, podľa ktorého by bola lehota zachovaná aj vtedy, ak by zamestnanec stálej služby súdu odmietol prijať obžalobu, a prokurátor by ju do 23:59 hod. toho istého dňa podal na pošte.

Sťažnostný súd na základe uvedeného uzatvára, že prokurátor podal na príslušný súd obžalobu dňa 28.11.2018. Uvedený deň je posledným dňom lehoty zodpovedajúcej 20 pracovným dňom pred uplynutím lehoty trvania väzby. Súd prvého stupňa predložil vec nadriadenému súdu 19.12.2018, čo je presne 5 pracovných dní pred uplynutím základnej lehoty väzby, a teda nedošlo k prekročeniu poriadkových lehôt ani zákonnej lehoty väzby. “

44. Ústavný súd aj vo vzťahu k danej sťažostnej námietke konštatuje, že krajský súd zrozumiteľne a bez zjavných logických protirečení vysvetlil svoj právny záver, čím poskytol dostatočnú ochranu označeným právam sťažovateľa. Nad rámec uvedeného ústavný súd zdôrazňuje, že prezentačná pečiatka súdu má iba deklaratórnu povahu a má preukazovať dátum doručenia písomnosti konajúcemu súdu. V prípade rozporu medzi údajmi uvedenými v prezentačnej pečiatke a spoľahlivo preukázaným skutočným stavom je nevyhnutné

s prihliadnutím na deklaratórnu povahu predmetnej pečiatky za správny považovať spoľahlivo zistený skutočný stav. V posudzovanom prípade bol skutočný stav bez pochyby zistený spoľahlivo.

45. V súvislosti so samotným skúmaním dôvodov väzby krajský súd v napadnutom uznesení v podstatnom uviedol:

„... *Sťažnostný súd zistil, že dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku u obžalovaného [REDAKOVANÉ] pretrvávajú aj súčasnosti. Tieto pôvodné ustálil sudca pre prípravné konanie tak, že obžalovaný sa dopustil násilného konania napriek tomu, že mal skúsenosti s užívaním liekov a alkoholu, a to pomerené časté (raz mesačne), pred sudcom pre prípravné konanie sa správal ako psychicky labilná osoba, ktorá si je plne vedomá následkov svojho konania. Sťažnostný súd vzhliadol pretrvávanie väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku v tom, že obžalovaný je dôvodne podozrivý, že pod vplyvom pravidelne užívaných liekov na predpis (psychofarmák), ktoré vedome kombinoval s alkoholom, sa dopustil masívnej agresivity voči náhodnej obeti, Čo treba hodnotiť ako nevyspytateľné a nečakané konanie nemajúce žiadne logicky zdôvodniteľné vysvetlenie, a preto nemožno vylúčiť odbrzdzenie nahromadených negatívnych emócií u obžalovaného ani v súčasnosti, čo predstavuje riziko pre ostatných členov spoločnosti. Na tejto obave nič nemení tvrdenie obžalovaného, že vo väzbe vysadil psychiatrické lieky, naopak, táto skutočnosť môže signalizovať zmenu psychického stavu obžalovaného, ktorý bol v minulosti posúdený psychiatrom ako taký, ktorý treba korigovať medikamentózne. Ak je obžalovaný dôvodne podozrivý z bezdôvodného fyzického útoku na náhodnú okoloidúcu osobu, ktorý bol natoľko intenzívny, že viedol k jej smrti, je nutné zároveň pripustiť určitý stupeň rizika pokračovania v tejto trestnej činnosti, a preto je dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku daný u obžalovaného aj v súčasnosti. Toto konštatovanie sťažnostného súdu korešponduje s judikatúrou Ústavného súdu SR (napr. II. ÚS 67/2013), podľa ktorej pri rozhodovaní o väzbe môže súd riziko páchania trestnej činnosti do budúcnosti len odhadovať (prognózovať).*

Sťažnostný súd skúmal možnosť nahradenia väzby obžalovaného dohľadom probačného a mediačného úradníka podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, o čom bol v zmysle Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. II. ÚS 67/2013 zo dňa 05. 06.

2013, povinný rozhodovať ex offo... Osoba obžalovaného bola v prípravnom konaní znaleckým dokazovaním charakterizovaná ako nezrelá, s nižšou kapacitou na zvládanie stresu, emočne nestabilná, s nekvalitným regulovaním uvoľňovania emočného napätia. Tiež bola zachytená začínajúca psychická závislosť na alkohole. Uvedené osobnostné faktory obžalovaného so zreteľom na závažnosť skutku neposkytujú dostatočné záruky pre elimináciu rizík vyplývajúcich z konštatovaného väzobného dôvodu. Preto sťažnostný súd v tejto otázke dospel k záveru, že nahradenie väzby obžalovaného v tomto štádiu trestného konania nie je možné. [REDAKOVANÉ] je dôvodne podozrivý a obžalovaný zo závažného násilného trestného činu s nenapraviteľným následkom, ktorého sa mal dopustiť po užití psychofarmák a alkoholu, pričom v súčasnosti neexistujú iné mechanizmy než obmedzenie osobnej slobody obžalovaného, ktorými by bolo možné dosiahnuť účel väzby a eliminovať vážne riziká pre život a zdravie iných ľudí vyplývajúce z ustáleného väzobného dôvodu...“

46. Ústavný súd po komplexnom posúdení napadnutého uznesenia krajského súdu dospel k názoru, že zo záverov, ku ktorým krajský súd dospel pri posudzovaní podmienok väzby sťažovateľa, nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení Trestného poriadku, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Potrebu väzby sťažovateľa odôvodnil krajský súd poukazom na konkrétne skutočnosti vyplývajúce z hľadiska materiálnej interpretácie podmienok väzby, ako aj individuálnymi aspektmi charakterizujúcimi osobnosť sťažovateľa a jeho možné správanie a konanie v prípade jeho prepustenia. Podľa názoru ústavného súdu tak skutkové zistenia podporené dosiaľ vykonaným dokazovaním, ako aj z nich odvodené závery krajského súdu sú na základe týmto súdom prezentovanými myšlienkovými postupmi a hodnoteniami dostatočne odôvodnené.

47. Nadväzujúc na uvedené ústavný súd uzatvára, že napadnuté uznesenie krajského súdu nevykazuje znaky svojvoľnosti ani arbitrárnosti, nie je v nesúlade s platnou právnou úpravou, nepopiera zmysel interpretovaných a aplikovaných právnych noriem a predovšetkým obsahuje dostatočne náležité a zrozumiteľné vysvetlenie právneho záveru krajského súdu. Napadnuté uznesenie krajského súdu je tak v súlade s ústavnoprávnymi

požiadavkami, ktoré obmedzujú zákonnú možnosť a zákonné predpoklady pozbavenia osobnej slobody v rozsahu ústavných princípov vyjadrených v čl. 17 ústavy.

48. Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ neuviedol žiadne ústavne relevantné argumenty, ktorými by svoje tvrdenie o porušení práv zakotvených v daných ustanoveniach ústavy a dohovoru odôvodnil.

49. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

50. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite sťažnosti, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia označených základných práv alebo slobôd, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. marca 2019